

Arrest

nr. 270 137 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 november 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 december 2019 om internationale bescherming. Op 21 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 juni 2021 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Makhi (district Ahmadkhel, provincie Paktia) en hebt er uw hele leven gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaart dat u Afghanistan verliet omdat u bedreigd werd door de taliban nadat u de overheid had ingelicht over een mijn die de taliban hadden geplaatst. U verliet Afghanistan in het voorjaar van 2019 en kwam zo'n drie maanden later in Griekenland aan op 27 mei 2019. Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in op 19 juni 2019 onder de naam A. Q. M. (...). U verklaarde er dat u meerderjarig was. U verliet Griekenland na ongeveer drie maanden omwille van de slechte levensomstandigheden, zonder het resultaat van uw verzoek om internationale bescherming af te wachten. Op 15 november 2019 werd u door de Griekse asielinstantie de subsidiaire bescherming toegekend. U was op dat moment al onderweg naar België. U kwam op 30 november 2019 in België aan en diende op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U gaf in België de naam A. K. Z. (...) op en verklaarde iets meer dan zestien jaar te zijn. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van uw vaders taskara, de enveloppe waarin uw vader u deze documenten toestuurde, een brief van uw sociaal assistent waarin staat dat u weinig zelfredzaam bent.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast hield de protection officer rekening met de opmerkingen in de brief van uw sociaal assistent, onder meer met de opmerking dat u wel gemakkelijk concrete vragen en instructies begrijpt, maar meer moeite hebt met abstracte gegevens. De vraagstelling werd daarom zo concreet mogelijk gehouden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk een brief van de Griekse Dublinunit aan de Belgische asielinstanties, dd. 16 januari 2020, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd (CGVS, p. 10, p. 13).

Voor zover blijkt dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de brief van de Griekse Dublinunit aan de Belgische asielinstanties, dd. 16 januari 2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 19 juni 2019. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw

procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale

gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, zoals moeilijke levensomstandigheden, gebrek aan voedsel, medicatie en scholing, diefstal van uw persoonlijke spullen, en vijandige reacties van de lokale bevolking (CGVS, p. 10-12), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd (CGVS, p. 10, p. 13 & verklaring DVZ, punt).

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u slechts drie maanden in Griekenland bent gebleven (CGVS, p. 10). Daarbij blijkt dat u in die drie maanden al meerdere pogingen had ondernomen om dit land te verlaten (CGVS, p. 13). Nog stelt u dat uw vader uw reis geregeld heeft vanuit Afghanistan en dat hij de smokkelaar betaald had om u tot in België te brengen (CGVS, p. 13). De smokkelaar zou u snel uit Griekenland hebben willen doen vertrekken (CGVS, p. 11) en ook zelf wilde u er snel weg gaan (CGVS, p. 12). Geen van deze elementen getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara, de kopie van uw vaders taskara en de enveloppe bieden steun voor uw verklaringen over uw identiteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

De brief van uw sociaal assistent verandert niets aan de vaststelling dat u in Griekenland bescherming geniet. De brief toont evenmin aan dat deze bescherming in uw geval niet effectief of niet toereikend zou zijn. Waar uw assistent verwijst naar uw beperkte zelfredzaamheid, moet nog opgemerkt worden dat

hieruit niet blijkt dat u in Griekenland uw rechten niet zou kunnen doen gelden. Immers, zo blijkt nog dat u wel in staat bent om instructies op te volgen (groene map, document 1 & CGVS, p. 8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, (eerste lid,) 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van “*de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming*”, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorgs- en zorgvuldigheid*” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 22bis van de Grondwet.

Verzoeker zet in een eerste onderdeel van zijn enig middel over zijn kwetsbaarheid het volgende uiteen:

“I.A. De kwetsbaarheid

Ten eerste wenst verzoeker de nadruk leggen op het feit dat A. Q. (...) minderjarig is !

Door zijn jonge ouderdom mag hij al onweersprekelijk kwetsbaar beschouwd worden.

De ouderdom van verzoeker brengt met zich mee dat men bijzonder voorzichtig moet zijn, bij het examen van zijn asielaanvraag in het algemeen en van zijn kwetsbaarheid in het bijzonder.

Inderdaad uit talrijke teksten, zowel uit het Europees recht als het Belgisch recht voortvloeit dat de asielinstanties bijzonder voorzichtig moeten zijn in het kader van de asielaanvragen om internationale bescherming komend van kwetsbare personen en rekening moeten houden met deze kwetsbaarheid.

L'article 20(3) de la Directive Qualification 2011/95/UE stipule : «(...) »

Krachtens het koninklijk besluit dat de procedure voor het CGVS bepaalt, moet het met deze kwetsbaarheid rekening houden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al in een arrest van 06 december 2007 besccgouwd dat indien het CGVS wel rekening gehouden had met de ouderdom van betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud, dit niet het geval was wat de motivatie van de beslissing betreft:

"(...)" (nous soulignons)

Inderdaad, uit de bijzonder onbegrijpelijke beslissing voor een kind voortvloeit dat dit niet duidelijk hier het geval geweest is (zie infra).

Inderdaad, deze beslissing is uiterst gestereotypeerd en beperkt in zijn analyse maar 4 paragrafen aan de situatie van A. Q. (...):

(...)

Maar het blijkt bij de lezing van deze 4 paragrafen dat A. Q. (...) traumatiserende evenementen in Griekenland beleefd heeft (zie infra) en dat bovendien, los van zijn ouderdom hij bijzonder kwetsbaar is gezien een zwakzinnigheid.

In het kader van een attest van 23 maart 2021, het opvoedingsteam van het opvangcentrum stelt vast dat :

- Moeilijkheden zichzelf alleen aan te pakken: heeft moeilijkheden om te koken, om zijn budget te beheren, om zich te verplaatsen (raakt verloren)*
- Begrijpt niet goed de aanduidingen die hem gegeven worden*
- Belangrijke immaturiteit*

Een IQ werd uitgevoerd.

Daaruit blijkt dat A. K. (...) een heel deficitair intelligentiequotiënt heeft.

Zelfs indien de test aantoont dat er moeilijkheden bestaan in verband met de cultuur en de taak, onderlijnt de raadgeefster dat, zonder twijfel, deze jonge man moeilijkheden kent op gebied van de redenering en dat zijn intellectuele capaciteiten onder de norm liggen.

Deze moeilijkheden zijn uitdrukkelijk in het opvangcentrum vastgesteld, in het dagelijks leven van de deze jonge man die niet in staat is, alleen, eenvoudige taken uit te voeren: koken, zijn geld beheren, naar een bepaalde plaats te gaan, inlichtingen begrijpen enz.

A. Q. (...) heeft zelfs persoonlijk, tijdens het verhoor de moeilijkheden die hij in zijn dagelijks leven kent uitgelegd (p. 8):

(...)

Dit deel is heel duidelijk over de moeilijkheden die A. Q. (...) kent.

Hij heeft ook niet begrepen een asielaanvraag in Griekenland ingediend te hebben en ook niet dat men hem de status van vluchteling toegekend had.

Gezien al deze elementen, is er geen twijfel over het feit dat, in geval van terugkeer in Griekenland, waar de levensomstandigheden heel ingewikkeld zijn, A. Q. (...) het risico loopt een onmenselijke en vernederende behandeling te kennen.

Inderdaad, hij heeft geen familielid ter plaatse om hem te helpen.

Hij heeft grote moeilijkheden om zichzelf te kunnen aanpakken.

In België beschikt hij over een net van mensen die hem in zijn dagelijks leven kunnen helpen.

Bovendien, heeft hij in Griekenland erg traumatiserende evenementen beleefd (zie infra).

Het ging over heel belangrijke elementen waarmee er rekening gehouden moest worden, bij de analyse en bij het nemen van de beslissing.

Er wordt daaraan herinnert dat de voorzorg, zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur versterkt zijn wanneer men het dossier van een kind behandeld (zie infra).

1.C. Het begrijpen van de beslissing

Men moet onderlijnen dat tegenpartij haar beslissing opgesteld heeft op een manier dat helemaal niet begrijpelijk voor een kind is.

Dit toont al op zich dat tegenpartij geen rekening gehouden heeft noch met de ouderdom van het kind noch met zijn intellectuele zwakheid.

Ze stelt zich tevreden met gestereotypeerde zinnen en voert justitiebeslissingen aan zonder een uitleg in een taal die begrijpelijk en toegankelijk is voor een kind, te geven.

Zelfs wanneer ze de specifieke situatie van A. Q. (...) bespreekt, stelt ze zich tevreden door te verklaren: "(...)"

Ze erkent het geweld dat door het kind beleefd werd maar verklaart dat deze feiten daar ze zich "op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context zich situeren" deze situatie niet zonder meer representatief is van de situatie van de jonge man in zijn hoedanigheid van begunstigde van een aanvraag om internationale bescherming.

Dit deel is helemaal onbegrijpelijk voor de voogd en a fortiori voor A. Q. (...) die een laag intelligentiequotiënt heeft.

Tegenpartij zal zelfs niet de moeite nemen uit te leggen waarin de situatie verschillend zou zijn voor A. Q. (...) (volgens haar standpunt) indien hij naar Griekenland met een verblijfstitel zou terugkeren.

Ze voert de Europese rechtspraak en op helemaal gestereotypeerde wijze internationale verdragen aan, zonder deze aan de situatie van A. Q. (...) te toetsen.

Ze toont niet aan hoe in haar beslissing rekening gehouden werd met het feit dat het over een kind gaat die ook kwetsbaarheden vertoont.

Daardoor is de beslissing helemaal onbegrijpelijk zowel voor de voogd als voor de minderjarige.

Daardoor schendt ze artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

In een tweede middelonderdeel geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het hogere belang van het kind, onder meer in het kader van de criteria voor het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker voegt hieraan toe:

“Er wordt vastgesteld dat A. Q. (...) niet aan de Dublin procedure onderworpen werd en dat zijn dossier rechtstreeks aan de Belgische autoriteiten overgemaakt werd.

A. Q. (...) heeft een asielaanvraag in België op 02 december 2019 ingediend.

Het is dus 1 jaar en 8 maanden dat verzoeker in België verblijft.

Hij heeft het Frans geleerd, en lessen gevolgd en een net gebouwd.

Hij heeft zo veiligheid en stabiliteit gevonden.

Ter herinnering heeft verzoeker een laag intelligentiequotiënt.

Elke verandering in zijn omgeving heeft voor hem grotere gevolgen dan voor de gemiddelde mens.

Hij is maar drie maanden in Griekeland gebleven, waar hij traumatiserende evenementen beleefd heeft (zie infra).

Dus, indien de Europese instanties, gezien de eerbied van het hoger belang van het kind, gezien de noodzakelijkheid zijn welzijn, zijn sociale ontwikkeling, zijn veiligheid te waarborgen, beschouwen dat men hem, in het kader van het Dublin reglement niet in een Europees land moet terugsturen, zelfs indien hij daarvoor de status heeft, is het moeilijk te begrijpen, dat na meer dan anderhalf jaar verankering in het land, en na zij aanvraag om internationale bescherming onderzocht te hebben, men hem naar het eerste land zou terugsturen daar hij daar een status zou hebben.

Hoewel het juist is dat de twee situaties naar twee verschillende instrumenten verwijzen (Dublin Reglement en Richtlijnen 2013/32/UE), zijn de beginsels en het ratio légis van deze instrumenten helemaal identiek: ze hebben tot doel de bescherming van hetzelfde publiek: de niet-begeleide buitenlandse minderjarige.

Artikel 33 van de richtlijn in verband met de asielpcedure duidt dat : de la Directive relative aux procédure d'asile indique ainsi : "(...) »

Ter herinnering verplicht artikel 57/6 §3 absoluut niet België een beslissing van onontvankelijk te nemen ten opzichte van een niet-begeleide buitenlandse minderjarige die een verblijfstitel in een ander lidstaat gekregen heeft: in tegendeel, dit artikel vermeldt heel duidelijk « (...) »

Gezien de hierboven aangehaalde elementen en de kwetsbare situatie van A. Q. (...), moest België hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming toekennen.”

In een derde middelonderdeel laat verzoeker vooreerst het volgende gelden over de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt en zijn kwetsbaarheid:

“A. Q. (...) legt uit:

- hij heeft in een kamer, met andere mensen, geleefd,

- hij was ziek en heeft geen medische verzorging gekregen (medicamenten waren uitzonderlijk)

- hij heeft op straat geleefd (in een park, nadat hij uit een toevluchtsoord buitengezet werd)

- slachtoffer geweest zijn van racisme en geweld (stenen werden naar hem toe gegooid, p. 12 van het verhoor)

- in contact gezet werd met "slechte mensen" : (uitgekleed of die drugs verkochten)

- zijn zaken werden gestolen

- niet naar school geweest zijn

Hij vermeldt heel duidelijk dat hij in een constante angst leefde (hij spreekt van verkrachting, aanslagen op vluchtelingen). Hij is verschillende keren weggelopen door vrees zelf fysisch mishandeld te worden.

Men heeft hem een woonplaats voorgesteld in ruil voor seksuele relaties.

Hij heeft honger geleden en kende talrijke maagproblemen.

Hij beschikte over geen levensmiddelen (hij duidt p. 11 van zijn verhoor aan, geen vriend te hebben).

Hij zegt dat hij 3 maanden in Griekenland gebleven is, maar dat hij de indruk had dat het 3 jaar was (p. 10 van zijn verhoor).

Hi zegt dat hij bijna gek geworden is (p. 12 van zijn verhoor).

Door deze evenementen, is A. Q. (...) erg getraumatiseerd.

Men mag zijn geestelijke zwakheid niet vergeten.

Gezien considerans 27 van de richtlijn 2011/95/UE van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 over de nonnen in verband met de voorwaarden die de onderdanen van derde landen of staatlozen moet vervullen om van een internationale bescherming of een uniforme status voor de vluchtelingen of de personen die van een subsidiaire bescherming mogen genieten en gezien de inhoud van deze bescherming genoemd "Qualificatie", "(...) »”

Vervolgens gaat verzoeker onder verwijzing naar de landeninformatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt en diverse arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in op de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland op het vlak van racisme en geweld, toegang tot huisvesting, de financiële situatie van de vluchtelingen, toegang tot werk, toegang tot onderwijs en toegang tot gezondheidszorg, alsook op de situatie van erkende vluchtelingen die naar Griekenland teruggestuurd worden en de bijzondere situatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in Griekenland.

Daarbij merkt verzoeker op dat hij in Griekenland geen toegang had tot school, dat hij er maagpijn leed en geen toegang had tot een dokter en heel “speciaals” medicamenten kreeg. Verzoeker meent dat *in casu* de commissaris-generaal de situatie in Griekenland voor erkende vluchtelingen zelfs niet geanalyseerd heeft en geen van de door hem in zijn gehoor aangehaalde elementen heeft beantwoord. Nochtans waren deze gebeurtenissen volgens hem “*bijzonder kwetsend ten opzichte van het respect voor de menselijke waardigheid, en ook tegenover de onthaalrichtlijn en artikel 3 van het EVRM*”.

Verzoeker besluit als volgt:

“Al deze verslagen stellen zware schendingen van de internationale, Europese en nationale reglementeringen vast.

Ze bekrachtigen perfect de uitleg die door A. Q. (...) gegeven werd, over zijn leven in Griekenland.

Het is vraagwekkend vast te stellen, dat tegenpartij, in haar beslissing zelfs niet de moeite genomen heeft de huidige situatie van de erkende vluchtelingen in Griekenland te analyseren en meer bepaald voor de niet-begeleide minderjarigen.

Ze stelt zich gerust door te verklaren wat dat hij vroeger beleefd heeft niet noodzakelijker wijze representatief is van wat hij in geval van terugkeer zou kunnen beleven.

Niet alleen, staaft ze haar antwoord niet maar schijnt impliciet te erkennen dat hetzelfde opnieuw zou kunnen gebeuren.

In zijn richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming door minderjarigen wijst het UNHCR op de moeilijkheden die kinderen ondervinden wanneer zij hun verhaal proberen te verwoorden, en dringt het erop aan dat het begrip “voordeel van de twijfel” in ruime zin wordt toegepast in het geval van een asielverzoek van een minderjarige.

“73. (...) »

Zulk een lichtzinnigheid in de behandeling van een dossier van een asielzoeker die een kind is, is ergerlijk en onaanvaardbaar zowel op menselijk gebied maar ook ten opzichte van artikel 3 van het EVRM, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de beginsels van behoorlijk bestuur, voorzorg en zorgvuldigheid en meer bepaald ten opzichte van artikel 22bis van de grondwet.

Ter herinnering zijn de beginsels van behoorlijk bestuur, voorzorg en zorgvuldigheid versterkt wanneer de beslissing een minderjarige betreft (zie supra).

Wegens al deze elementen schendt de beslissing de bepalingen van het middel.

Gezien al deze elementen, is er reden daartoe de status van vluchteling aan verzoeker toe te kennen.

Of ten minste de subsidiaire bescherming daar deze hem in Griekenland toegekend werd.”

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport “*Addendum Nansen Note 20-2. Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce*” van Nansen van december 2020 (stuk 2);
- het rapport “*Update Legal Note – On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece*” van Stiftung Pro Asyl en Refugee Support Aegean (RSA) van 30 augustus 2018 (stuk 3);
- het rapport “*Issue Brief: Blocked at Every Pass: How Greece’s Policy of Exclusion Harm Asylum Seekers and Refugees*” van Refugees International van 24 november 2020 (stuk 4);
- het document “*Greece: Information for refugees who are returned to Greece*” van Raphaelswerk van december 2019 (stuk 5);
- het “*Country Report on Human Rights Practices 2019 – Greece*” van US Department of State van 11 maart 2020 (stuk 6);
- het rapport “*Recognised but unprotected: The situation of refugees in Victoria Square*” van RSA van 3 augustus 2020 (stuk 7);
- het rapport “*Returned recognized refugees face a dead-end in Greece*” van RSA van 9 januari 2019 (stuk 8);
- het rapport “*Children Cast Adrift – The exclusion and exploitation of unaccompanied minors (UAMs) – national report: Greece*” van Rosa Luxemburg Stiftung van november 2019 (stuk 9);
- het “*Country Report on Human Rights Practices 2018 – Greece*” van US Department of State van 13 maart 2019 (stuk 10);
- de “*Recommendations by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) concerning the execution of judgments by the European Court of Human Rights (ECtHR) in the cases of M.S.S. v. Belgium and Greece (Application No. 30696/09, Grand Chamber judgment of 21 January 2011) and of Rahimi v. Greece (Application No. 8687/08, Chamber judgment of 05 April 2011)*” aan de Raad van Europa van mei 2019 (stuk 11);
- het rapport “*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of International Commission of Jurists (ICJ) and European Council for Refugees and Exiles*”

(*ECRE v. Greece (Complaint No. 173/2018) before the European Committee of Social Rights*) van UNHCR van 9 augustus 2019 (stuk 12);

- een attest van het Centre PMS Wallonie-Bruxelles Enseignement van 31 maart 2021 (stuk 13);

- een observatierapport van de sociaal assistent van Mena van 23 maart 2021 (stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van “*de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming*” mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, omdat (B) het bezwaarlijk ernstig is dat hij in het ongewisse zou zijn geweest wat betreft het gegeven dat hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, aangezien redelijkerwijze van hem verwacht kan worden dat hij minstens zelf kennis heeft van zijn procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, en bovendien voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen het relevante en enige ijkpunt is, omdat (C) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt, waarbij wordt overwogen dat (i) zijn situatie als *verzoeker* om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er hem internationale bescherming werd verleend, waarbij hij geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als *begunstigde* van internationale bescherming nadien, dat (ii) wat zijn situatie als *begunstigde* van internationale bescherming in Griekenland betreft, hij geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer nu hij deze lidstaat reeds verlaten heeft vooraleer hij kennis heeft genomen van de bescherming die er hem werd verleend, en dat (iii) zijn verklaringen niet getuigen van een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden, en omdat (D) de documenten die hij neerlegt niets veranderen aan deze vaststellingen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan.

Met de kritiek in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft opgesteld op een manier en in een taal die niet begrijpelijk en toegankelijk is voor een kind gaat verzoeker eraan voorbij dat, net omwille van zijn minderjarigheid op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, hem een voogd werd toegewezen die hem heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure. Deze voogd heeft ook namens verzoeker onderhavig beroep ingediend en werd daarin bijgestaan door een advocaat, die voorliggend verzoekschrift heeft opgesteld. Zo verzoeker omwille van zijn minderjarigheid op het ogenblik van kennisname van de bestreden beslissing dan wel zijn beperkte intellectuele capaciteiten niet in staat zou zijn geweest de redenen van deze beslissing te begrijpen, konden zijn voogd en zijn advocaat hem hierover de nodige uitleg verschaffen. De bewering als zou de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperken tot “*gestereotypeerde zinnen*” en het aanvoeren van Europese rechtspraak en internationale verdragen, zonder deze aan verzoekers situatie te toetsen, kan gelet op hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers beschermingsaanvraag op inhoudelijke en individuele wijze heeft beoordeeld, niet worden gevolgd. Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat aan verzoekers internationale beschermingsstatus diverse rechten en voordelen verbonden zijn die hij nog niet kon laten gelden in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, zodat de ernstige feiten en situaties waarmee hij als verzoeker om internationale bescherming zou zijn geconfronteerd niet zonder meer representatief zijn voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadat hem internationale bescherming werd verleend. Aldus mist de bewering als zou de commissaris-generaal zelfs niet de moeite hebben gedaan om uit te leggen waarin verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland zou verschillen van zijn situatie voor vertrek feitelijke grondslag. Indien de motieven van de bestreden beslissing niet begrijpelijk of kenbaar zouden zijn geweest voor verzoeker en zijn voogd, dan dient te worden herhaald dat zij werden bijgestaan door hun raadsman, die voor hen het verzoekschrift heeft opgesteld en daarin een middel ontwikkelt tegen (de motieven van) de bestreden beslissing, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze *in casu* niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en met name de brief van de Griekse Dublinunit aan de Belgische asielinstanties van 16 januari 2020 en het document “*Eurodac Marked Hit*” van 26 januari 2020, dat aan verzoeker op 15 november 2019 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is

voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “*die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van racisme en geweld, toegang tot huisvesting, de financiële situatie, toegang tot werk, toegang tot school en toegang tot gezondheidszorg, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij

terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Griekenland verlaten heeft omwille van de slechte levensomstandigheden en het gebrek aan veiligheid. Verzoeker zou in Griekenland gedurende anderhalve maand in een opvangcentrum hebben verbleven en daarna op straat hebben geleefd tot aan zijn vertrek, drie maanden na zijn aankomst in Griekenland. In het opvangcentrum zou verzoeker slechts in beperkte mate toegang hebben gehad tot voedsel en medicatie. Verzoeker geeft ook aan dat hij in Griekenland niet naar school kon gaan en dat hij er bestolen en aangevallen werd.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij Griekenland heeft verlaten en de stukken die hij ter staving daarvan heeft neergelegd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, zoals moeilijke levensomstandigheden, gebrek aan voedsel, medicatie en scholing, diefstal van uw persoonlijke spullen, en vijandige reacties van de lokale bevolking (CGVS, p. 10-12), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd (CGVS, p. 10, p. 13 & verklaring DVZ, punt).

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u slechts drie maanden in Griekenland bent gebleven (CGVS, p. 10). Daarbij blijkt dat u in die drie maanden al meerdere pogingen had ondernomen om dit land te verlaten (CGVS, p. 13). Nog stelt u dat uw vader uw reis geregeld heeft vanuit Afghanistan en dat hij de smokkelaar betaald had om u tot in België te brengen (CGVS, p. 13). De smokkelaar zou u snel uit Griekenland hebben willen doen vertrekken (CGVS, p. 11) en ook zelf wilde u er snel weg gaan (CGVS, p. 12). Geen van deze elementen getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara, de kopie van uw vaders taskara en de enveloppe bieden steun voor uw verklaringen over uw identiteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

De brief van uw sociaal assistent verandert niets aan de vaststelling dat u in Griekenland bescherming geniet. De brief toont evenmin aan dat deze bescherming in uw geval niet effectief of niet toereikend zou zijn. Waar uw assistent verwijst naar uw beperkte zelfredzaamheid, moet nog opgemerkt worden dat hieruit niet blijkt dat u in Griekenland uw rechten niet zou kunnen doen gelden. Immers, zo blijkt nog dat u wel in staat bent om instructies op te volgen (groene map, document 1 & CGVS, p. 8).”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat de bestreden beslissing “*uiterst gestereotypeerd*” is en maar vier paragrafen wijdt aan zijn situatie, dat uit lezing van deze vier paragrafen blijkt dat hij in Griekenland traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt, dat hij in een kamer met andere mensen heeft

geleefd, dat hij ziek was en geen medische verzorging heeft gekregen, dat hij op straat heeft geleefd, dat hij het slachtoffer is geweest van racisme en geweld, dat hij in contact werd gebracht met “*slechte mensen*”, dat hij werd bestolen, dat hij in constante angst leefde, dat hem een woonplaats werd voorgesteld in ruil voor seksuele relaties, dat hij honger heeft geleden en talrijke maagproblemen kende, dat hij niet over levensmiddelen beschikte, dat hij drie maanden in Griekenland gebleven is maar de indruk had dat het drie jaar was en dat hij bijna gek geworden is, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn problemen in Griekenland als verzoeker om internationale bescherming en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat zijn situatie als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland niet zonder meer representatief is voor zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer, gelet op de rechten en voordelen verbonden aan zijn status, en dat hij Griekenland verlaten heeft nog voor hij kennis heeft genomen van de bescherming die hem er werd verleend, te ontcrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud melding maakte van maagproblemen, dient te worden vastgesteld dat hij ter staving hiervan geen medische attesten voorlegt. Verzoeker verklaarde trouwens dat hij hiervan reeds last zou hebben gehad in Afghanistan en er daar al medicijnen voor zou hebben genomen, die hij ook onderweg altijd zou hebben kunnen nemen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Evenmin brengt verzoeker medische of psychologische attesten bij die kunnen staven dat hij als gevolg van zijn ervaringen in Griekenland erg getraumatiseerd is, zoals hij beweert.

Waar verzoeker betoogt dat hij als kwetsbaar dient te worden beschouwd omwille van zijn minderjarigheid, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, gelet op het niet betwiste feit dat hij geboren is op 30 september 2003, niet langer minderjarig is op het ogenblik van het sluiten van de debatten in onderhavige zaak. De Raad wijst erop dat hij er in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht toe gehouden is verzoekers nood aan internationale bescherming *ex nunc* te beoordelen en dat, specifiek wat betreft de vraag of de bescherming die verzoeker in Griekenland werd verleend nog actueel en toereikend is, verzoekers voorzienbare levensomstandigheden bij terugkeer bepalend zijn. Het enkele feit dat verzoeker België als niet-begeleide minderjarige is binnengekomen en ook op het ogenblik van het indienen van voorliggend verzoekschrift nog minderjarig was, neemt niet weg dat hij inmiddels meerderjarig is geworden en dus niet langer als kind kan worden beschouwd.

In zoverre verzoeker aanvoert dat niet of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid ten tijde van de administratieve procedure, dient te worden vastgesteld dat hem omwille van zijn hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige enkele specifieke steunmaatregelen werden verleend, die in de bestreden beslissing als volgt worden toegelicht:

“Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Daarnaast hield de protection officer rekening met de opmerkingen in de brief van uw sociaal assistent, onder meer met de opmerking dat u wel gemakkelijk concrete vragen en instructies begrijpt, maar meer moeite hebt met abstracte gegevens. De vraagstelling werd daarom zo concreet mogelijk gehouden.”

Verzoeker betwist niet dat voormelde steunmaatregelen in zijn hoofde werden genomen, noch toont hij aan dat deze maatregelen niet gepast of afdoende waren in het licht van zijn leeftijd en zijn nood aan concrete instructies, zoals aangehaald in het bij zijn verzoekschrift gevoegde observatieverslag van zijn sociaal assistent (stukkenbundel verzoeker, stuk 14).

Waar voorts in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker, los van zijn ouderdom, bijzonder kwetsbaar is “*gezien een zwakzinnigheid*”, dient vooreerst te worden vastgesteld dat noch verzoeker noch zijn voogd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) hebben aangegeven te vrezen dat hij in Griekenland omwille van zijn vermeende zwakzinnigheid of lage intelligentie niet in staat zal zijn om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker verwees naar de slechte en onveilige algemene levensomstandigheden van vluchtelingen en haalde tevens aan dat hij in Griekenland geen mogelijkheden had om naar school te gaan of te studeren (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Ook elders liet verzoeker optekenen dat hij in Griekenland niet kon studeren en dat hij van plan is in België te studeren, om het even wat (adm. doss., stuk 7, verklaring DVZ, vragen 22 en 28). Uit de

notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoeker in België taalcursussen heeft gevolgd, alsook een opleiding tot lasser (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De vaststelling dat verzoeker aldus belang blijkt te hechten aan de mogelijkheid om te studeren en hier in België ook daadwerkelijk gebruik van maakt, kan maar moeilijk worden verenigd met zijn in het verzoekschrift voorgehouden profiel van zwakzinnig en intellectueel onderontwikkeld persoon. Verzoekers voogd haalde tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat verzoeker niet altijd alles begrijpt wat er rond hem gebeurt en verwees in dit verband naar voormeld verslag van verzoekers sociaal assistent, waarop ook in het verzoekschrift wordt gewezen. Waar op basis van dit verslag en de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn dagelijks leven met bepaalde moeilijkheden kampt, kan naar het oordeel van de Raad hieruit niet blijken dat hij volkomen onzelfredzaam is. Wat het verslag van verzoekers sociaal assistent betreft, dient daarbij te worden opgemerkt dat de daarin uiteengezette observaties niet ondersteund worden met objectieve elementen en dus absolute bewijswaarde ontberen. Verzoekers advocaat verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar een verslag van het PMS-centrum te Dinant, dat vervolgens bij het verzoekschrift werd gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stuk 13) en waaruit zou blijken dat verzoeker "een heel deficitair intelligentiequotiënt heeft". Zoals in dit verslag kan worden gelezen – en door verzoeker niet wordt betwist – is het resultaat van deze IQ-testen mogelijks beïnvloed door het cultuurverschil en het infantiliserende karakter van de opdracht. In het verslag kan tevens worden gelezen dat verzoeker de testen met enige tegenzin zou hebben uitgevoerd en dat hij door zijn beperkte kennis van het Frans niet goed zou hebben begrepen met welk nut de testen werden afgenomen. Waar het resultaat van de testen op basis van voormelde elementen aldus dient te worden genuanceerd, blijkt hieruit niettemin dat verzoeker moeilijkheden kent op het vlak van redeneren die geen verband zouden houden met het feit dat hij het Frans niet (voldoende) beheerst. Dient evenwel te worden opgemerkt dat uit voormeld verslag blijkt dat het werd opgesteld in het kader van verzoekers studieoriëntatie en dat hieruit geen sluitende conclusies kunnen worden getrokken over verzoekers vermogen om zelfstandig te functioneren buiten de schoolomgeving.

De Raad meent dat meerdere elementen die blijken uit het administratief dossier contrasteren met het beeld dat men van verzoeker krijgt indien men louter voormeld verslag van zijn sociaal assistent en het resultaat van voormelde IQ-tests in ogenschouw neemt. Zo dient erop te worden gewezen dat verzoeker, aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wat hij zoal gehoord had over dit interview, in staat bleek om te recapitulieren wat zijn advocaat hem hierover had gezegd. Wanneer aan verzoeker vervolgens een uitgebreide uitleg werd gedaan over het verloop van het persoonlijk onderhoud, de rol van de verschillende aanwezigen, de medewerkingsplicht en wat er van hem werd verwacht, bleek verzoeker deze uitleg te hebben begrepen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Meer in het algemeen blijkt ook duidelijk uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze is verlopen en kunnen hieruit geen noemenswaardige communicatie- of begripsproblemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in staat was de hem gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, goed gestructureerde en vaak uitgebreide antwoorden te formuleren. Na afloop van het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker alle redenen te hebben kunnen vertellen waarom hij niet naar Griekenland kan terugkeren en de vragen van de *protection officer* goed te hebben begrepen (*ibid.*, p. 13). Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker een zekere kennis heeft van de documenten die hij in Griekenland kreeg. Verzoeker geeft aan dat hij na anderhalve maand een document kreeg "zoals (een) bijlage", dat volgens hem gelijkaardig is aan een Belgische oranje kaart (*ibid.*, p. 10). De vaststelling dat verzoeker verbanden kan leggen tussen de documenten die hij als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland respectievelijk België verkreeg, relativeert zijn vermeende gebrek aan intelligentie en redeneervermogen danig. In dit verband dient er nog op te worden gewezen dat verzoeker zelf besloten heeft om vanuit Griekenland verder door te reizen (*ibid.*, p. 12). Overigens blijkt het feit dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de internationale beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend niet te wijten aan zijn vermeende zwakzinnigheid, zoals in het verzoekschrift wordt gesuggereerd, maar aan het simpele gegeven dat hij er vertrokken is vooraleer er een beslissing over zijn verzoek werd genomen en hem documenten konden worden uitgereikt (*ibid.*, p. 10 en 13). Verder kan het gedrag dat spreekt uit de feiten die verzoeker in verband met zijn land van herkomst heeft aangehaald bij de DVZ moeilijk worden verenigd met het door hem voorgehouden profiel van zwakzinnige. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Afghanistan een eigen voedingswinkel uitbaatte, dat hij op een nacht merkte dat de taliban met iets bezig waren onder een brug, dat hij de volgende ochtend vaststelde dat er een mijn geplaatst was onder de brug en daarbij de link legde met wat hij die nacht had gezien, dat hij de reflex had om meteen de commandant van de burgerlijke politie te verwittigen en dat hij besepte dat hij in gevaar was toen het

dorpshoofd hem enkele dagen later vertelde dat de taliban hem wilden spreken omdat ze gehoord hadden dat hij de burgerlijke politie had gebeld in verband met de mijn (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Ook de vaststelling dat noch verzoeker, noch zijn voogd bij de DVZ hebben aangegeven dat er elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken (adm. doss., stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ) is naar het oordeel van de Raad een belangrijke bijkomende indicatie dat de intellectuele of cognitieve beperkingen die verzoeker zou kennen dienen te worden gerelativeerd en in ieder geval niet dermate ernstig zijn dat zij hem niet in staat zouden stellen om, ook buiten de context van een gehoor in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, op normale wijze te functioneren en te participeren aan het maatschappelijke leven. Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoeker ook ter terechtzitting een mature en ondernemende indruk naliet. Zo verklaarde hij er niet naar Griekenland terug te willen en hier, waar hij een voogd heeft en zijn familie wenst te laten overkomen, zijn leven te willen opbouwen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen en elementen in acht genomen, toont verzoeker niet aan dat de moeilijkheden die hij in zijn dagdagelijks leven zou ondervinden het hem dermate moeilijk zouden maken om zich staande te houden en zelfstandig zijn basisrechten uit te oefenen dat hij hierdoor een ernstig risico loopt om in Griekenland terecht te komen in leefomstandigheden die onverenigbaar zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, ook al zou hij daar – net zoals in België – geen familie hebben.

Voorts is de argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker al een jaar en acht maanden in België verblijft, dat hij Frans heeft geleerd, lessen heeft gevolgd en een net(werk) heeft opgebouwd niet relevant voor de vraag die *in casu* aan de orde is, met name of verzoeker zich al dan niet kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend. In tegendeel kan op basis hiervan worden aangenomen dat verzoeker de capaciteiten heeft om ook in Griekenland een netwerk op te bouwen en er de Griekse taal te leren.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zich beperkt tot zeer algemene en theoretische beschouwingen over het hoger belang van het kind, dient, zoals hoger gesteld, *in casu* in rekening te worden genomen dat verzoeker op 30 september 2021 meerderjarig is geworden, en kan ook zijn betoog over de situatie van niet-begeleide minderjarigen in Griekenland en de verwijzing in dit verband naar rechtspraak van de Raad niet langer als dienstig worden beschouwd.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle

gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoeker "*te ondergeschikte tite!*" vraagt dat het Grondwettelijk Hof zou worden bevestigd over de verenigbaarheid van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet met de artikelen 10, 11 en 22*bis* van de Grondwet, in de mate dat dit eerste artikel het CGVS zou toelaten een aanvraag om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren zonder rekening te houden met de minder- of meerderjarigheid van de verzoeker, toont hij zijn belang als (thans) meerderjarige vreemdeling daarbij niet aan. Bovendien ziet de Raad niet in op welke wijze artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal een discretionaire bevoegdheid toekent, zou uitsluiten dat rekening wordt gehouden met de leeftijd van de betrokken vreemdeling. Aldus is er *in casu* geen reden om op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof in te gaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om *in casu* uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad bijgevolg niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.3.6. Waar verzoeker "*in volkomen subsidiaire orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN